

(remarcabil în montarea unor piese de O'Neill, ca și a piesei *Pentru cei de pe mare* de Lavreniev, fiind adesea însă mai mult arhitect decît pictor); Th. Kiriakoff-Suruceanu (*O noapte furtunoasă*, reprezentată la Opera de Stat, spectacolele de la Iași realizate în colaborare cu Ion Sava); A. Brătășanu (care a avut o reușită la spectacolul cu *Cei din Dangaard*, spre deosebire de spectacolul cu piesa *Matei Millo*); M. Rubingher (*Hoții de Schiller*); Lăviu Ciulei (*Toți fiii mei* de Arthur Miller); Marga Ene (*Frumoasa adormită* de San Secondo); Lebas (*Trenul blindat* de Vs. Ivanov), ca și costumele pentru numeroase piese, făcute de Cella Voinescu, și debutul, în același domeniu, al Lidiei Pincus (costumele la

Cei trei mușchetari) ar merita să fie amplu discutate, împreună cu realizările scenografice ale celor trei artiști, aflați actualmente în cea mai intensă creativitate: W. Siegfried, Mircea Marosin și Toni Gheorghiu (autorul scenografiei la opera *Ion Vodă cel Cumplit*, unde a valorificat elemente din decorativitatea monumentelor bucovinene, precum și al scenografiei la *Vrăjitoarele din Salem*, unde, în actul anchetei judiciare, a găsit interesante soluții arhitectonice).

Inițiativa revistei „Teatrul” de a se comenta cu regularitate scenografia spectacolelor noastre răspunde unei vechi și din ce în ce mai accentuate cerințe.

Petru COMARNESCU

clar...

INVITAȚIE LA SOBRIETATE. — Dar nu putem fi de acord cu stereotipizarea plecărilor la luptă cu nelipsite marșuri războinice, după cum credem că dramatismul interior așa de pregnant reliefat în scenele de la închisoare, a fost importunat de acordurile muzicale care se auzau din depărtare. Un plus de discreție nu ar dauna.

(Cronică nesemnată la Horia — *Teatrul Național*, Iași. „Flacăra Iașului”, nr. 3141.)

ANALIZA PERSONAJELOR. — Evoluția lui Mircea Aldea poartă puternic amprenta mediului și a împrejurărilor de viață pe care nu a fost în stare să le stăpînească, dar de care s-a lăsat stăpînit, capabil doar de revolte platonice, urmate de searbede și comode compromisuri.

(I. Friduș, în *cronica la Gațele* — *Teatrul de Stat*, Birlad. „Flacăra Iașului” nr. 3165.)

...obscur

FINĂ EXPLOATARE... LA SINGE!? — Piesa este o satiră și o satiră specific franceză. Spune acest lucru ceva?

— Da, această piesă nu trebuie jucată la comedie, nu este înădăuit să se lucreze

pe replică și să se recurgă la poante ieftine. Trebuie jucată — întrebunțez o expresie profesională — la singe, un joc de fină exploatare a situațiilor date și de demascare a situației generale politice din Franța de azi, pe care Sartre ne-o prezintă pe neocolite, direct.

(Interviu cu Constantin Anatol, despre Nekrasov — *Teatrul Național Cluj*. „Făclia”, nr. 3116.)

PRETEXT ORIGINAL DE... CRONICĂ.

— Poate că totul pornește de la ideea inspirată și puțin ciudată pe care este construită piesa — căci, în genere, toate lucrările dramatice ale lui Sebastian au ca punct de plecare o idee, un pretext original.

(Magdalena Focșa, în *cronica la Steaua fără nume* — *Teatrul Național „I. L. Caragiale”*. „Informația Bucureștilui”, nr. 1002.)

TREIMEA SINGURULUI CONDEI.

— Printr-o fericită întimplare, el (Sartre) reunește — într-un singur condei — un gînditor frămîntat, un critic tăios și un literat de gust.

(I. Ulmaru, în *avancronica la Nekrasov* — *Teatrul Național Cluj*. „Făclia”, nr. 3116.)

Rectificare. Programul la Vlaicu Vodă, din care am extras un pasaj în numărul 6/1956 al revistei noastre, aparține Teatrului Național din Craiova și nu Teatrului Armatei din București, cum dîn eroare s-a indicat.